

se hotela še letos razviti rumena, piramidasta betva.

Kraj groba so žalovale v temnozelenkasto, gosto zagrinjalo zavite ciprese.

Neposredno pred grobom so dehteli beli mnihi v razkošnih, svedrastih cvetovih. Njih široki listi so jim liki žilave roke branili treniti s pogledom drugam kakor proti Zveličarju.

Tam gori pa je sameval prazen sv. križ. Izza meglenega ozadja se je svital farizejski Jeruzalem.

Na vsakem voglu groba pa je stražil rimski vojak z grozovito resnim obrazom. Roka, ki jih je ustvarila, ni bila posebno umetniško-spretna, a to pot se ji je delo kar samo od sebe vrlo posrečilo.

Ves prizor s svojim iztočnim cvetjem in zelenjem je prvi hip premotil starega Krušca, da se je čutil v resnici prestavljenega tja na vzhod, kjer leži pravi, v „novo skalo vsekani grob...“

A skoraj je jasno vedel in videl, da je to prav tisti grob, o katerem mu je pravila Marjetica.

Za rumenimi, zelenimi, modrimi in rdečimi steklenimi balončki so plamtele lučce, in videlo se je, kakor bi goreli balončki sami.

V grobu pa je ležal Zveličar.

Res je bil objokan krog očes in veke so bile strnjene, pa je zato Gospodova srčna

rana nepremično gledala Krušca kakor proseče, krvavo oko.

Nad gornjim grobnim robom pa je blestel v polukrogu napis:

„Moje ljudstvo, kaj sem ti storil . . . ?“

Mož je zamolil odkritosrčno, vdano molitev.

Pod nizkim, polutemnim zakristijskim svodom so se vili dozdevni drobni oblaki . . . Bilo je, kakor bi kdo tam za grobom neprestano zibal kadilnico, iz katere so vstajali opojni nebeški vonji.

Ves grob pa je bil s svojim mistično-nadahnjnim obližjem živa slika upanja na prihodnje vstajenje.

Krušec je strastno sesal in srkal vase, karkoli so dosegle njegove oči.

In čutil je, kako se mu je trgal s srca tesen ovoj, kako se mu je širilo srce . . .

Misli na božji grob, ki so ga navdajale včeraj z neopravičenim strahom, so mu dozorele danes v oživljajoče tolažilo.

Strahotni pomisleki so mu odšuštili iz duše, kakor rastlini čašni listi, kadar požene sad.

Da ga je Marjetica prav v tem trenutku vprašala:

„Dedek, kakšna ovčica si pa ti? . . .“ objel in pobožal bi ji rožna ličca in malodane jecljaje bi govoril:

„Jaz pa sem tista najdena ovčica, ki jo je zadel dobri pastir na varne rame.“

Moja zvezda.

Kamor krenem, bela cesta
me do cilja pripelja,
zvezda sreče sije zvesta
mi prijazno vrh neba

V srcu radostnem poraja
glasen se za spevom spev,
vse o sreči z mano baja,
gor odmev, zvezda odsev.

Leo Levič.